

És akkor jöttek a disznók!

16

KARAGICH ISTVÁN,
a Blochamps Capital
Kft. tulajdonos
ügyvezetője

**Sohasem
hittem, hogy
ennyire lehet
örülni a tőzsdei
veszteségnek!
Felszabadultan
írtam alá
a kötjegyet...**

A történet egy budapesti brókercégnél kezdődött, 1996-ban. 1995 végére a Budapesti Árutőzsde (BÁT) a világ legjelentősebb 35 tőzsdéje közé került. Minden nap új forgalmi rekordok születtek. Felemelő időszak volt. Devizakereskedőként, huszonévesen, úgy éreztük, mindenkinél okosabbak, rafináltabbak vagyunk.

Ám akkor jöttek a disznók. Sikereségünk tudatában bevillant a zseniális ötlet: kössünk vágósértés kontraktust is! Na, nem azért, mintha úgy éreztük volna hirtelen, hogy az állattartásban nagy potenciál támadt... Inkább egy megbízható füles sejtette velünk, hogy a határidős piacon alacsony áron elérhető negyedéves lejárat busás hasznot hozhat a kifutásig. Tudni kell, hogy az árutőzsde sajátossága, a legtöbb árupiaci termék a lejáratkor fizikai elszámolással fut ki, azaz leszállítási ügyletté alakul át a tőzsdei kontraktus a vevő és az eladó között.

A sertéspiac ráadásul eleve illikvid, tehát alacsony forgalmú, az eladási és vételi ár közötti árfolyam különbsége alkalmanként nagy volt. Mégis magabiztosan csaptunk le az alacsony áron kínált üzletre. Néhány millió forint tőzsdei alapletét fedezetet ugyan lefoglalt a vágósértés kontraktus, de a következő napokban az üzletek rendre magasabb árakon köttettek, így a kérdés csak a nyereség várható mértéke volt. A lejárat közeledtével gondoltam, ideje készpénzre váltani „zseniális húsbefektetői debütálásom” eredményét. Akkoriban ugyan csak heti 2 alkalommal volt a gabona és a deviza kereskedést megelőző egy órában a húsparkett (pit) megnyitva, de a profit realizálás várható izgalmával boldogan álltam ott már a nyitó csengetés pillanatában.

Egyedül. A záró csengő pillanatában is. Aztán a következő kereskedési napon is. Egészen a lejárat napjáig. Igaz, akkor már kétségbeesve. Világos volt, hogy rövidesen nagy bajban leszek. Egyre alacsonyabb áron kínáltam a hamarosan rám szabadulni készülő kondát, de nem volt vevő. Legsötétebb pillanataimban azon morfondíroztam, a munkahelyemre vagy az otthoni címemre kérjem majd az eladótól a disznók szállítását?

Végül, akkori főnököm, a gabona parkett legendás öreg rókája, Kalmár Zsolt segített ki: kerített egy agrárgazdát, akinek az alacsony áron megérte átvennie a szerződést. Sohasem hittem, hogy ennyire lehet örülni a tőzsdei veszteségnek! Felszabadultan írtam alá a kötjegyet, kimenekülve több vagonnyi koca szorításából. Persze, a kollégáknál még sokáig maró tréfák tárgya volt rövid vágósértés befektetői kalandom...

Egy életre megtanultam a likviditás fontosságát. Hiába áll csodásan az a tőzsdei elszámoló jegyzés virtuálisan, ha a valóságban nincs kinek eladni a kondát!